

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 376/2025
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелица Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., Општина Косовска Митровица, чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3469/24 од 10.09.2024. године, у седници одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3469/24 од 10.09.2024. године и предмет **враћа** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 51/24 од 31.01.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 03.08.2020. године. Ставом другим изреке, утврђено је повлачење тужбе у делу тужбеног захтева којим је тражено да се утврди да је тужилац у радном односу на неодређено време код послодавца Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, почев од дана 01.01.2009. године и да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од септембра 2013. године до априла 2020. године исплати појединачне износе по месецима са законском затезном каматом од доспелости до исплате и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености, на износе неисплаћених зарада. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 550.375,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, ослобођен је тужилац обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3469/24 од 10.09.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име неисплаћених зарада за период од септембра 2013. године па до априла 2020.

године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, као и именоване доприносе за обавезно социјално осигурање на наведене износе неисплаћене зараде. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, те одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 550.375,00 динара са каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 67.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је пре заснивања радног односа код тужене, обављао послове у Косовској полицијској служби (КПС), а након самопроглашења независности Косова 2008. године по препоруци Владе Републике Србије напустио је КПС, и потом после спроведених припрема и достављања документације, психофизичког тестирања и безбедносних провера, тужилац је потписао решење о заснивању радног односа у МУП РС, које му није уручено из безбедносних разлога. До јуна месеца 2013. године тужиоцу је као запосленом у МУП РС редовно исплаћивана плата. Од јуна 2013. године исплата плате је престала. Из уверења РФППО од 22.01.2018. године је утврђено да је тужилац одјављен са осигурања из МУП РС са даном 31.05.2013. године.

На основу исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке, првостепени суд је утврдио да је тужилац и после обуставе исплата плате јуна 2013. године наставио да ради у МУП РС у цивилу, да је прикупљао податке од интереса за Републику Србију и о томе обавештавао старешине и обављао остале послове по наређењу старешина, да и даље ради, али му се зарада не исплаћује. Тужиоцу није познато да му је престао радни однос, јер га о томе нико није обавестио, нити му је уручено било какво решење.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да је тужена дужна да тужиоцу накнади штету због неисплаћене плате за утужени период, у складу са чланом 172. Закона о облигационим односима. Тужиоцу није престао радни однос на законом прописани начин с обзиром да тужена није донела решење о престанку радног односа тужиоцу супротно обавези из члана 175. и 185. Закона о раду. Тужилац је и након обуставе исплате плате наставио са радом за тужену. Висина потраживања на име накнаде претрпљене штете за

потраживани период од септембра 2013. године до априла 2020. године утврђена је на основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијку област.

Другостепени суд није прихватио чињенично утврђење првостепеног суда, критички ценећи исказ тужиоца на ком је првостепени суд засновао утврђење о раду тужиоца за МУП РС у потраживаном периоду, као и околност изостанка других доказа који би такву тврдњу поткрепили. Своју одлуку о неоснованости тужбеног захтева другостепени суд је базирао на закључку да тужилац није доказао тврдњу да је у утуженом периоду све време обављао фактички рад за тужену, односно да је био радно ангажован обављајући послове за МУП РС на Косову. Од стране другостепеног суда изнета су одређена запажања о непотпуности исказа тужиоца датог приликом извођења доказа његовим саслушањем у својству странке у поступку пред првостепеним судом.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. и члана 231. став 1. Закона о парничном поступку.

Другостепени суд је о основаности тужбеног захтева одлучио применом правила о терету доказивања из члана 231. став 2. Закона о парничном поступку, а да претходно није уз заказивање расправе и позивање тужиоца ради непосредног извођења доказа саслушањем странке, подробно испитао тужиоца на околностима битним за разјашњење спорног питања да ли је тужилац обављао послове и радне задатке за МУП РС у периоду за који потражује исплату (септембар 2013. године – април 2020), као и везано за податак о регистрованој пријави на обавезно социјално осигурање код предузетника од 14.06.2017. године, како би се појасниле околности везане за ту пријаву видљиву из Уверења из Централног регистра обавезног социјалног осигурања од 27.05.2019. године. У питању је јавна исправа садржана у спису. Овом доказу првостепени суд пажњу није посветио, а тај пропуст другостепени суд није отклонио, иако је то могао да учини уз заказивање расправе и извођење доказа. Тек уз такво поступање, за другостепени суд настаје овлашћење да изнесе сопствену оцену о уверљивости или неприхваљевости исказа тужиоца, као и да с обзиром на све околности цени од каквог би значаја било ако се странка не одазове на саслушање (чл.282 став 2. ЗПП), као и изнесе оцену доказа изведених у поступку и коначаног резултата расправљања о чињеницама битним за примену материјалног права, у складу са правилима о терету доказивања.

Код поновног одлучивања, у виду треба имати да је тужилац редовно примао плату као лице запослено у МУП РС, да је из тог органа одјављен са обавезног осигурања од јуна 2013. године, да није добио решење о престанку радног односа, да се право на исплату плате остварује по основу рада, да то право запосленом у МУП РС престаје у случају заснивања радног односа код другог послодавца, и да од спорног питања постојања права тужиоца да захтева исплату плате, зависи закључак о основу тужбеног захтева којим се у суштини захтева накнада штете од тужене, по члану 172. Закона о облигационим односима. Остварење права на накнаду штете одређене у висини неисплаћене плате, не зависи само од формалног постојања радног односа у органу тужене, већ је условљено и постојањем ефективног рада на извршавању послова и радних задатака за орган МУП РС, у целом или делу потраживаног периода. И то, у зависности од тога да ли је тужилац засновао радни однос код другог послодавца, као и оцене о испуњености услова одговорности тужене за штету.

Код изнетог, с обзиром да нису утврђене чињенице од којих зависи право на накнаду штете коју тужилац потражује у овом спору, Врховни суд је укинуо другостепену пресуду применом члана 416. став 3. Закона о парничном поступку и вратио предмет том суду на поновно суђење.

Као акцесорна укинута је и одлука о трошковима поступка.

У поновном поступку, другостепени суд ће имати у виду примедбе изнете у овом решењу, како би се у потпуности расправиле правно релевантне чињенице и правилном применом материјалног права донела нова на закону заснована одлука о тужбеном захтеву и трошковима поступка.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци решења, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић